

НЕВИДИМИЯТЪ ОСТРОВЪ

— Слизай по-скоро, Блисъ, — шепнишкомъ каза Грундвигъ. Тѣ идватъ къмъ насъ.

Младиятъ човѣкъ слѣзе на земята. Грундвигъ сжщо слѣзе отъ раменетѣ на великанъ.

— Да легнемъ на земята и се присторимъ на мъртви, — каза последниятъ. — Негодниците идатъ тукъ, вѣроятно да видятъ дишатъ ли още.

— Ето необикновена сила! — продължи Надодъ, не скривайки възторга си. — Ако не бѣше ни пристигнала помощъ на време, той би ни при- тупалъ до единъ. Е, да, сега вече навѣрно, той се е успокоилъ за винаги. Право да си кажа, азъ не бихъ желалъ да се срещамъ още веднѣжъ съ та- къвъ противникъ.

— Четиринайсѣтъ лакти дълбочина, Сборгъ, — отговори мистеръ Тернейсъ. — Да се не утrepешъ не може.

— Побързай де, — продължи Надодъ. — Свѣ- ти тукъ съ фенера. Азъ искамъ да удостовѣря.

— По-полека, Сборгъ, — предупреди го Бобъ. — Вие можете тукъ да се подхлѣзнете и паднете като тѣхъ. Позвовете, азъ ще обѣрна кобилицата и ще отворя дупката.

— Откривай, и по-скоро: до полунощъ азъ трѣбва да бжда въ Вестъ Ендъ.

— Ние лежимъ много симетрично, — бързо прошепна Грундвигъ. — Да легнемъ така, като че сме паднали единъ вързъ другъ, а Хуторъ нека ле- жи най-отгоре. Надодъ ще помисли, че великана ни е напълно смазаль.

Едва тѣ успѣха да промѣнятъ положенията си, когато въ ямата проникна свѣтлината на фе- неръ. Хуторъ набързо успѣ да забележи, че дѣсния жгълъ на каменния зидъ е много попуканъ отъ влага.

Надъ ямата стояха четири души; кръчмарътъ, Бобъ, Надодъ и двата разбойника. И четиримата съ тревожно любопитство разглеждаха Хуторъ и неговитѣ приятели, лежащи въ дѣното на ямата. Тѣ играеха ролята си превъзходно и никому не можеше да хрумне дори, че сж живи и само се преструватъ на умрѣли.

— Е, азъ мисля, че тѣхната работа е свър- шена, — каза Надодъ съ въздишка на облекчение. — Това ни струва скжпо, но въ всѣки случай ние сега сме обезпечени отъ вредата, която тѣ биха могли да ни причинятъ въ бждаще.

— Тѣ веднага сж се пребили, — забеляза Бобъ, който напълно се подаваше на Грундвиго- вата хитростъ. — Гледайте, великанътъ е смазаль двамата, а и самъ си ударилъ главата въ каме- ната стена.

— Бихъ желалъ да удостовѣря, не се ли при- струватъ тѣ само, — продължи Червеноокиятъ.

— Азъ мисля, че човѣкъ може да се спусне съ нѣщо въ ямата, — забеляза Дженкинсъ.

Хуторъ цѣлъ потрепера. Двамата му приятели лежащи подъ него, затрепераха отъ страхъ.

— Да се спуснемъ не може по никакъвъ на- чинъ, отговори Бобъ: по-рано за това се употрѣ- бяваше една стълба, но тя вече отдавна за нищо не е годна.

Двамата другари на Надодъ имаха оржжие.

— Дайте ми единъ пистолетъ, — обѣрна се къмъ тѣхъ Червеноокиятъ.

Хуторъ потрепера цѣлъ. Той знаеше, че бан- дита стреля точно.

Надодъ взе подадения му отъ Джекинсъ пис- толетъ и внимателно го прегледа.

— Свѣти ми Бобъ, за да се вижда главата на

великана. Вие ще видите какъ ще му пробия черепа.

Той започна бавно да се цели.

Ржцетѣ на великана лежащи върху раменетѣ на Грундвигъ и Билъ, така стиснаха тѣзи рамене и съ едва чутъ шепотъ той проитнесе:

— Прощавайте! Омѣстете за мене!

Чу се изстрелъ.

Куршумътъ засѣгна слѣпото око на великана, обели му кожата и се заби въ камъка надъ него- вото лице. Отъ камъка се прѣснаха малки парчета и одраскаха страната на предполагаемия мъртвецъ. Хуторъ не се помръдна.

— Какъвъ съмъ неловкъ! — извика Надодъ. — Впрочемъ, така бива винаги, когато стрелямъ съ чуждо оржжие. Съ този пистолетъ трѣбва да се целишъ надъ мѣстото, дето желаешъ да попадне куршума: много силно рита. Джикинсъ, напълни пакъ пистолета!

Грундвигъ и Билъ преживѣваха ужасни ми- нутки: тѣ съзнаваха, че тѣхниятъ приятелъ е осж- денъ неминуемо на гибель, но самъ Хуторъ бѣше спокоенъ, като се примири съ неизбежната смъртъ.

Въ тази решителна минута неочаквано започ- наха да биятъ часовниците въ двореца на лондон- ския лордъ-меръ. Надодъ започна да чете: едно, две, три.

Биенето на часовниците се стори на Билъ и Гурндвигъ погребаленъ звънъ въ честь на тѣхния вѣренъ приятелъ.

— Единайсѣтъ! — каза Надодъ, когато часов- ническитѣ престанаха да биятъ. — Ние не можемъ да губимъ повече време. Прибери си пистолета, Джекинсъ, а ти, Бобъ, се отдѣли за минутка. Азъ трѣбва да поговоря съ тѣзи господа за много важни нѣща и не искамъ да слушашъ нашия раз- говоръ. Не мисли да подслушвашъ, иначе азъ ще поправамъ пистолета на милордъ Рочестеръ върху тебе самия.

Кръчмаря си отиде, рѣмжейки, недоволено.

Надодъ продължи, обръщайки се къмъ дру- гаритѣ си:

— Слушайте ме внимателно, тѣй като, когато излѣземъ на улицата, ще бжде неудобно да се разговоря. Ето въ що се състои работата. Вие са- ми бѣхте очевидци на смъртъта на лордъ Ексмутъ и знаете, че при този случай ние действувахме за неговия братъ, адмиралъ Колингвудъ. Тази вечеръ адмиралътъ трѣбва да заплати за кръвъта. Вече му е съобщено, че азъ що се явя при него тази аощъ къмъ полунощъ, за да получа условената сума при обмѣна на два документа, чаписани из- цѣло съ неговата ржка и напълно достатѣчни, за да го пратятъ на бесилката: Адмиралъ Колингвудъ е човѣкъ, способенъ за всѣкаква пакостъ. Той е способенъ да ме постави въ такова положение, че азъ да му дамъ двата документа даромъ, безъ пари.

— Ще му се! — забеляза Дженкинсъ. — Сто хиляди фунта стерлинги, това е апетитна сума. Да я задържи у себе си, всѣкому е приятно.

— Затова азъ намислихъ вие да дойдете съ мене. Документитѣ азъ ще предамъ на единъ отъ васъ и вие ще ме чакате предъ вратата на адми- ралския домъ. По този начинъ, ако лордъ Колин- вудъ извърши покушение надъ мене, документитѣ ще бждатъ спасени и той ще бжде принуденъ да си уреди смѣтката. Ако той се съгласи честно да се разплати, азъ ще почукамъ на прозореца и единъ отъ васъ ще ми донесе документитѣ, а дру- гиятъ ще остане на вратата. Всичко трѣбва да се предвиди. Ако следъ четвъртъ часъ ние двамата не се върнемъ, този отъ васъ, който остане на вратата, ще отиде да уведоми Тома Пирсъ, комуто азъ предварително съмъ далъ съответни заповѣди.

Томъ Пирсъ ще се яви начело съ стотина вѣорж- жени другари и ще завземе съ шумъ кжщата на херцогъ Колингвудъ, който скжпо ще заплати за подлостъта си. По първоначалния планъ, Томъ Пирсъ щѣше да чака известия отъ мене тукъ, въ тая кръчма, но следъ недавнашнитѣ събития, мѣ- стото трѣбваше да се промѣни. Сега всички тѣ се намиратъ у Вилиамъ Джонсъ въ Блекфрайарсъ. Разбрахте ли ме?

— Напълно ви разбрахме, Сборгъ! отговориха двамата разбойници.

— Итъй да вървимъ. Ето документитѣ, Джен- кинсъ, земи ги у себе си, а ти, Партериджъ, кара ули хубавичко.

Тримата бандити излѣзоха на улицата и за- бравиха да затворятъ ямата. И защо собствено да я затворятъ? Та тамъ лежатъ три трупа. За това вече мистеръ Терпенсъ трѣбваше да се погрижи. А Надодъ бързаше къмъ лордъ Колингвудъ. Ако всичко се развие така, както той се надѣваше, следъ нѣколко часа, на разсъмване, той ще бжде вече на кораба, отиващъ въ Нови Орлеанъ, и ще каже последно „прости“ на стара Европа, която двайсетъ години е сквернилъ съ престѣпленията си.

Въ кръчмата всичко стихна. Хлопването на вратитѣ даде на нашитѣ пленници да разбератъ, че сега тѣ могатъ да помислятъ за избавлението си отъ пленъ.

— Кълна се въ свети Худолфъ, моя патронъ, извика, ставайки Хуторъ, че този пжтъ азъ не на- шегъ се уплашихъ.

— Да, ужасно положение, забеляза Грундвигъ. Да чувствувашъ, че въ тебе се цели негодника и всѣка секунда да очаквашъ смъртъта. Тукъ е на- пълно простимо да се уплашишъ и ти, Хуторъ за своя страхъ нѣма защо да се червишъ.

— Въ всѣки случай, ние сме сега спасени, каза Хуторъ, можемъ безпрепятствено да се по- грижимъ за излизане отъ ямата. Струва ми се, това не ще бжде особено трудно.

— Ти току бѣше почналь да ни разказвашъ какво си намислилъ, когато влѣзоха разбойниците.

— Много е просто. Ние пакъ ще се качимъ единъ врѣзъ другъ, но само че ти нѣма да си сложишъ краката на раменетѣ ми, а върху дланитѣ на протегнатитѣ ми ржце. Сжщото ще на- прави и Билъ съ тебе. По този начинъ, нашиятъ живъ стълбъ ще бжде този пжтъ значително по- високъ, и Билъ навѣрно ще стигне края на ямата. Да се издигне после на ржце и изкочи вънъ, за моряка е лесна работа. Като се види на воля, Билъ ще донесе презъ коридора една отъ онѣзи дълги скамейки, които стоятъ въ залата край сте- ната и ще я спусне при насъ въ ямата. По тази скамейка ние въ нѣколко минути ще се измък- немъ отъ тукъ.

— Браво, Хуторъ! Не може да се измисли нищо по-хубаво.

— Само че трѣбва да се бърза: нали слушахте.

— Колингвудъ билъ въ Лондонъ. Това е та- кава важна новина за насъ.

— Да, — съгласи се Грундвигъ, — това значи че нашия набеденъ херцогъ, а вашия, мой мили Билъ, бившъ капитанъ се намира въ Лондонъ.

— Помислете, колко добре би било, — про- дължи Хуторъ, — ако можехме да уловимъ и На- додъ и Колингвудъ въ една мрежа. И ние ще на- правимъ това, ако пристигнемъ на време.

Всичко стана както бѣше наредилъ велика- нътъ. На Билъ се удаде да достигне края на ямата, за който той се залови съ прѣститѣ си, а следъ това се подигна на ржце и изкочи вънъ.

(Следва)

ЕМИЛИО САЛГАРИ

Дъщерята на черния пиратъ

Следъ единъ часъ походътъ бѣше решенъ отъ най-прочутия и най-смѣлъ началникъ на Ко- стенурката.

ГЛАВА XXIII

Въ централна Америка

Сжщиятъ денъ Васкецъ — така се нари- чаше испанския воененъ корабъ, взетъ отъ Мор- ганъ на венецуелския брѣгъ, — разгвѣваше плат- ната си за централна Америка, съ голѣмото испан- ско знаме на задната мачта.

Командуваше го Пиеръ Пикардиецътъ и еки- пажътъ се състоеше отъ двайсетъ и четири души, избрани отъ тия, които говорѣха свободно кастил- ски; бѣха облѣчени въ костюми, каквито се но- сѣха по онова време отъ испанцитѣ въ американ- скитѣ колонии.

Кармо и Ванъ Щилеръ, двамата нераздѣлни, взимаха участие въ похода; само тѣ познаваха малкия градецъ Шагръ и можеха да дадатъ цен- ни сведения и добри съвети.

Този корабъ бѣше авангарда на похода. Той трѣбваше да хвърли котва въ малкия заливъ и да провѣри дали графъ дьо Мединъ е тръгналъ вече за Панама; въ противенъ случай, трѣбваше да се приближи до кораба му и да вземе госпожица дьо Вентимиль.

Морганъ въ качеството си на адмиралъ на пиратската ескадра, която бѣше доста многоброй- на за да противостоя на испанскитѣ кораби, оста- на въ Костенурката за да приготви всичкитѣ по-

дробности и да осигури по такъвъ начинъ успѣха на голѣмото и смѣло предприятие.

Васкецъ, тиканъ отъ попжтенъ вѣтръ, отплува къмъ юго западъ, бързайки да се при- ближи до крайбрѣжията на Панамския провлакъ.

На петия денъ сутринята екипажътъ му по- здрави съ радостни викове върху на Кастело Ш-ко и западния върхъ на Сиера Верагъ, които се виж- даха отъ морето на много голѣмо разстояние.

Пиеръ Пикардиецътъ повика на кувертата Кармо и Ванъ Щилеръ, които презъ цѣлото пжту- ване само играеха и пиеха, безъ да ги е грижа за правилника, който забраняваше играта въ време на походъ.

На кормилото, приятелю Кармо, — запо- вѣда помощникътъ. — Ти трѣбва да заведешъ ко- раба въ добро пристанище.

— Господинъ Пиеръ, — отговори Кармо, при- гответе презъ това време орждията и поздравете при крепостъта. За останалото азъ отговарямъ. Ела, другарю, отварай си добре очитѣ и не дрѣн- кай много.

Васкецъ се отправи къмъ единъ малкъ заливъ, който вече се виждаше ясно.

Това бѣше заливъ на Шагръ. Градецътъ, който бѣше важенъ се намираше на пжтя, който водѣше за Панама. Малко по малко той се обри- сува, съ малката си крепостъ и укрепленията си.

Пилотътъ измина спокойно южния върхъ, който бранѣше заливъ отъ силнитѣ североизточни вѣтрове, бутна кораба напредъ и го спрѣ между два стари кораба подлежащи на разрушение.

Като чуха топоветѣ и видѣха испанското зна- ме да се разгвѣта на задната мачта, цѣлото насе- ление и две роти войници се спуснаха къмъ брѣга. Крепостъта отговори на поздрава.

По единъ знакъ на Пиеръ, музикантитѣ за- свириха испанския маршъ.

Едва хвърлиха котва, една лодка се отдѣ- ли отъ брѣга. Въ нея бѣха първенцитѣ на граде- кмета, команданта на гарнизона и половинъ дузи моряци.

— Господинъ Пиеръ, напомни Кармо, кой бѣше облѣченъ въ фламандска униформа и пр- пасаль единъ дългъ мечъ, пазете се отъ англий- кия! . . . Ако изпуснете една думица, ще развали- шегата!

— Не бой се, — отговори пиратътъ, като и- лѣзе чакъ на плещадката на стълбата, за да п- срещне властитѣ. Отъ сега азъ съмъ донъ Жуанъ Передо, рицаръ на ордена Свети Яго. . .

Кметътъ и командантътъ пристигнаха на стѣ- бата. Първиятъ бѣше около петдесетъ годишенъ почти толкова кржгълъ, колкото донъ Рафаелъ, другиятъ пъкъ имаше истински воененъ изгледъ и привсе, че не бѣше по-старъ отъ първия, въ- вѣше като дървенъ, сложилъ горло ржка на дрѣ- ката на мечъ.

— Донъ Жуанъ Передо, рицаръ на ордена Свети Яго, командантъ на Васкецъ, има честъ да ви поздравя, — каза Пиеръ, като стисна рж- цѣта на новодошлитѣ Предупредени ли сте за мое- пристигане?

— Не, капитане. — отговори кметътъ, ош- задъханъ отъ уморителното изкачване, дори не- се изненадахме като видѣхме, че пристигна то- корабъ и най-напредъ помислихме, че съ него п- туватъ морскитѣ демони — пиратитѣ.

— Какъ! . . . — извика Пиеръ, лозко пр- струвайки се на смянъ, графъ дьо Мединъ не е ли съобщилъ, че ще пристигна.

— г. Губернаторътъ на Маркайбо пристиг- нуть вчера сутринята и веднага замина за Панама безъ да каже нѣщо за васъ. Той много бързашъ.

— Не разбирамъ, защо не ме е чакаль, отг- вори пиратътъ, който се престори на ядосанъ отъ